

θαυματοποιός ήπαρξτο. Ἀλλὰ μακρὸν τοῦ νὰ τοῦ υπο-
πτεύσῃ καὶν αὐτὸ ὁ Κίμων, ἔφυγε κατενθουσιασμένος
καὶ βέβαιος περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῆς μεθόδου του. Ἐπι-
στρέψας εἰς τὸ διαμῆτιν του, συνέταξεν ἀμέσως γαλλι-
στὴ μακρὸν ὑπόμνημα περὶ νομομαντείας, τὸ ὁποῖον διὰ
τοῦ πρώτου ταχυδρομείου ἔστειλεν εἰς Παρισίους, πρὸς
τὸν γραμματέα τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν. Συνέ-
λαβε δὲ ἀπὸ τῆς νυκτὸς ἐκείνης τὴν ιδέαν—τὴν ὁποίαν
δὲν εἶνε διόλου ἀπίθανον νὰ πραγματοποιήσῃ βραδύτε-
ρον—νὰ ὑπάγῃ ὁ ἴδιος εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ νὰ κἀρῃ
ἀνάπτυξιν τοῦ συστήματός του μετὰ πειραμάτων εἰς τὰ
ἐπιστημονικὰ θεωματεῖα, —ποτὲ ὁμῶς, ἔλεγεν, εἰς Ἀνά-
κτορα ἢ εἰς Θάλατρα χάριν χρηματολογίας, ὅπως ἄλλοι
καταδιβάζοντες τὴν Ἐπιστήμην καὶ παρεξηγοῦντες τὸν
προορισμὸν τῆς...

ANTIALΛΟΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

ΔΥΟ ΝΕΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΛΥΤΡΑ

Τὰ νεώτερα ἔργα, τὰ ὁποῖα ἡ γόησσα γραφίς τοῦ κ.
Λύτρα ἐφιλοτέχνησεν ἐσχάτως, εἶνε αἱ εἰκόνες τοῦ βα-
σιλέως Ὁθωνος καὶ τῆς βασιλίσσης Ἀμαλίας. Ἀμφο-
τέρους τοὺς ἐκπτώτους ἐκείνους βασιλεῖς παρέστησεν
ὁλοκλήρους ὁ ἐξοχώτατος τῶν παρ' ἡμῖν ζωγράφων εἰς
φυσικὸν μέγεθος κατὰ παραγγελίαν τοῦ Συμβουλίου
τῆς Φιλελευθερευτικῆς Ἐταιρίας, ὅπως ἀναρτηθῶσιν
αἱ εἰκόνες αὐτῶν ἐν μῆξ τοῦ Ἀρσενείου αἰθούσῃ. Πρώ-
την ἡδὴ φορὰν ἐξετέλεσεν ὁ κ. Λύτρας πίνακας τόσῃ
μεγάλῃ διαστάσει, διότι ἔχουσιν ἀμφότεροι τριῶν
περίπου μέτρων ὕψος καὶ ἀνάλογον πλάτος.

Καὶ ὁ μὲν ἀείμνηστος ἐκείνος βασιλεὺς φέρων τὴν
ἐλληνικὴν περιβολὴν, μεθ' ἧς εἶχε συμβῶσῃ καὶ
συνταγῇ, παρίσταται ἔρθιος ἐν μέσῳ τῶν συντετριμμέ-
νων λειψάνων τῶν Προπυλαίων, ἅτινα πληροῦσι τὸ
ἐμβαδὸν τοῦ πίνακος καὶ ἀποτελοῦσι τὴν σκηνογραφίαν
αὐτοῦ. Ὁ ἥρεμος τόνος τῆς παλλεούκου αὐτοῦ φουστα-
νέλλας, ἧς αἱ πτυχαὶ διανέμονται μετὰ τῆς προσηκού-
σης φαιδούρας, ἀποτελεῖ μετὰ τῶν λοιπῶν τοῦ πίνακος
μερῶν τερπνὴν ἁρμονίαν, καθιστῶσαν καταφανεστέραν
ἐτι τὴν τὸ ὡρὸν πρόσωπον τοῦ ἀγαθοῦ ἐκείνου ἀνα-
κτοῦ καταυγάζουσιν ἀγαθότητα. Κλάδος φοινίκος ἐριμ-
μένος ἐπὶ τῆς βαθμίδος τῶν Προπυλαίων καὶ παρὰ
τοὺς πόδας τοῦ βασιλέως φαιδρύνει τὴν ὅλην σκηνὴν
διὰ τοῦ γλωρῶς χρώματός του.

Ἡ εἰκὼν τῆς βασιλίσσης Ἀμαλίας, οὕσα τὸ ἀντίρ-
ροπον τῆς τοῦ βασιλέως Ὁθωνος, ἐξετελέσθη εἰς τοὺς
αὐτοὺς τόνους. Τὸ ὕψηλόν τῆς βασιλίσσης ἐκείνης
φρόνημα ἐκδηλοῦται εἰς τε τὸ πρόσωπον καὶ τὴν ἡγε-
μονικὴν αὐτῆς στάσιν. Ἡ νεῆζουσά εἰσέτι γυνὴ φαίνε-
ται ὡς νὰ βασιλεύῃ ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, τὸ δὲ ὅζον αὐ-
τῆς βλέμμα ἀνακαλεῖ ζωηρῶς εἰς τὸν θεατὴν τὴν τὰ
πάντα ἐπισκοποῦσαν βασιλίσσαν.

Ὁ κ. Λύτρας παρέστησεν καὶ ταύτην ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ
τῆς Ἀκροπόλεως ἐδάφους, ἀλλ' ἡδὴ συμφώνως πρὸς
τὴν γυναικεῖαν καλλονὴν, ὑπὸ τὴν πολυτελεῆ βόρειον
στοὰν τοῦ κατακλόμενου Ἐρεχθίδου, οὗ ἡ καλλιτεχνικὴ
θύρα μετὰ τῶν λεπτῶν αὐτῆς γραμμῶν ἀποτελεῖ εἶδος
πλαίσιου περὶ τὴν μορφήν τῆς εἰκονιζομένης. Ὁρθία
καὶ αὐτὴ καὶ πλουσίαν ἡμισεσμένη περιβολὴν, τὴν μὲν
ἀριστεράν ἐπακουμβᾷ ἐπὶ τῆς ὀσφύος, τὴν δὲ δεξιὰν
ἀπείρδει ἐπὶ ἀρχιτεκτονικοῦ τεμαχίου καταπεσόντος
ἀπὸ τοῦ ναοῦ, καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐφαπλοῦται ἰσχυροὺς
χλανίς ἢ ἡ βασιλὶς ἐκείνη ἔφερε συνήθως. Τὸ ἰώδες

χρῶμα τῆς χλανίδος, ἣν περιτεριματίζει φαῖα μαλλωτὴ
παρυφή, ὡς ἐπίσης καὶ τὸ ἐρυθρὸν τοῦ ἐπιχαρίτως
ἐπὶ τῆς κεφαλῆς περιστροβουμένου φαιού, οὗ ὁ κυ-
νοὺς θύσανος καταπίπτει μέχρι τοῦ στήθους, δίδουσιν
εἰς τὸν χρωματισμὸν τοῦ πίνακος ποικιλίαν καὶ προξε-
νοῦσιν ἀντίθεσιν εὐάρεστον. Ἐτι δὲ μᾶλλον καθωραΐζει
τὸ ὅλον ἔργον ἡ τὸν κορμὸν περισφίγγουσα πολυδαίδα-
λος ἐπωμίς, ἧς τὰ διαχύρουσα ποικίλαματα περιπλέγδην
περιελισσόμενα διαγράφονται ἁρμονικώτατα ἐπὶ τοῦ
κυανοῦ ὑφάσματος. Πολύπτυχος λευκὴ ἐσθῆς καλύ-
πτει μέχρι τοδῶν τὸ εὐχάρι τῆς βασιλίσσης σῶμα, ἐπὶ
δὲ τῶν πτυχῶν τῆς ὀλοσφαιρικής ἐκείνης ἐσθῆτος προσ-
πίπτει τὸ φῶς παῖζει μετὰ ἀληθείας ἐξαπατώσης τὸν
ὀφθαλμόν. Ἐπίσης ταινία τις λευκὴ καὶ χροώδης περι-
βάλλει τὸ ἡμιανεφωγμένον τῆς βασιλίσσης στήθος, εἶνε
δὲ καὶ αὕτη μετὰ τοσαύτης ἀληθείας ἀπεικασμένη,
ὥστε βλέπων τις αὐτὴν αἰσθάνεται τὴν ἀπαλότητα τοῦ
πτίλου. Τελευταῖον μία τοῦ οὐρανοῦ γωνία διαφαίνεται
ἄνωθεν χάσματός τιнос τοῦ τοίχου τοῦ κατερειπωμένου
μνημείου, ἀλλ' ὁ οὐρανὸς οὗτος καλύπτεται ὀλόκληρος
σχεδὸν ὑπὸ ἐλαφρῶν νεφιδρίων, τὰ ὁποῖα ἐὰν ἔλειπον θὰ
ἐφαίνετο ἡ αἰθρία, ἡ ἀείποτε ἀρεστὴ εἰς τὸν ὀφθαλμόν.

Ἀμφότεροι οἱ πίνακες οὗτοι πλημμυροῦνται ὑπὸ τοῦ
φωτός, τὸ ὁποῖον διανέμεται ἀπανταχοῦ μετὰ τῆς προ-
σηκούσης ἀνάλογίας ἐνίοτε δὲ εἰς τινα γωνίαν ἀκτὶς
φωτεινότερα ἐξ ἀπροόπτου εἰσδύουσα, καὶ ἄκοντος σχε-
δὸν τοῦ τεχνίτου ἀποδιδράσκουσα τοῦ χρωστικῆς του,
ὡς δύναται τις νὰ παρατηρήσῃ ἐν τῇ εἰκόνι τῆς Ἀμα-
λίας, ἐξάφει τὸ ὅλον τοῦ φωτισμοῦ καὶ γρηθεύει τὸν
θεατὴν. Ἀλλῶς τε τὰ ἐρέδη τῆς σχολῆς τοῦ Βάνδουκ
παρήλθον ἡδὴ. Οἱ σημερινοὶ ἀρέσκονται εἰς τὸ φῶς,
ἀφίνοντας τὰ σκότη εἰς μόνας τὰς νυκτερινὰς σκηνάς.

Τὰ καθέκαστα τῶν δύο τούτων πινάκων εἰργάσθη ὁ
κ. Λύτρας μετὰ τῆς περὶ τὴν τέχνην χαρακτηριζούσης
αὐτὸν εὐσυνειδησίας. Τίποτε δὲν παραμελεῖ ὅπως τε-
λειότερον καταστήσῃ τὸ ἔργον του, ἀείποτε δὲ ἐργά-
ζεται λαμβάνων ὡς ὑπὸδειγμα τὴν γενναιοδωρίαν εἰς
συμβουλὰς φύσιν. Καὶ αὐτὰ τὰ πάρεργα ἐμελετήθησαν
μετὰ ὀρθῆς κρίσεως καὶ ἐξετελέσθησαν μετ' ἐπιτυχίας
σπανίας, χωρὶς ἐκ τούτου νὰ παραδλάπτεται τὸ σύνο-
λον ἀπ' ἐναντίας καὶ ταῦτα συντελοῦσιν εἰς τὴν γενι-
κὴν ἁρμονίαν καὶ ἐξαιρῶσιν ἐτι μᾶλλον τὸ κύριον τοῦ
πίνακος ὑποκείμενον. Ἡ ἀερώδης προοπτικὴ ἐτηρήθη
μετὰ τοσαύτης ἀκριβείας, ὥστε τὰ εἰκονιζόμενα πρό-
σωπα ἀποσπῶνται τοῦ πίνακος καὶ φαίνονται ἐτοιμα εἰς
κίνησιν. Ἐνὶ λόγῳ τὰ ἔργα ταῦτα τοῦ κ. Λύτρα φέ-
ρουν ἀληθῆ χαρακτῆρα, ἄνευ τοῦ ὁποίου οἰονδήποτε
ἔργον οὐδεμίαν ἔχει ἀξίαν.

Δὲν ἐνθυμούμεθα τίς εἶπέ ποτε ὅτι ὁ ζωγράφος εἶνε
ὁ πῖθνος τῆς φύσεως, καὶ ὁμῶς τὰ ἔργα δοκίμου ζω-
γράφου ἀρέσκουσιν εἰς ἡμᾶς ἐνίοτε πλείτερον παρὰ
τὰ ἔργα τῆς φύσεως. Πολλὰκις ζῶα δυσειδῆ, τὰ ὁποῖα
θὰ ἐδλέπομεν μετ' ἀποστροφῆς ζῶντα καὶ κινούμενα,
βλέποντες αὐτὰ γεγραμμένα ἐπὶ τῆς ὀθόνης αἰσθανό-
μεθα τέρψιν καὶ ἡδονήν. Ὑπάρχουσι γυναικες κατα-
λαμβανόμεναι ὑπὸ ἀληθοῦς τρόμου εἰς μόνον τὸν ἀκί-
νυτον ψόφον μικροσκοπικοῦ μυός, ἐνῶ βλέπουσαι τὸ
ἄθωον ζῶον ζωγραφημένον τέρπονται, καὶ ἐὰν ἔχουσιν
ἱκανότητά τινα περὶ τὸ σχεδιάζειν, ἐπιχειροῦσι μάλιστα
καὶ τὴν ἀπεικόνισιν αὐτοῦ. Ἰσως τοῦτο εἶνε ἀποτέλε-
σμα τῆς ἄγαν ἀνθρωπίνης φιλαυτίας· ἴσως ἀρεσκόμεθα
ὅτι ἡ προκειμένη γραφή εἶνε ἔργον ἡμῶν αὐτῶν, ὅτι
ἐξηλθεν ἀπὸ τῶν χειρῶν ἐνδὲς τῶν ὁμοίων ἡμῶν· ἂν
οὕτω πιστεύωμεν ἔχομεν ἄδικον, διότι καὶ ἐπὶ τῇ υπο-
θέσει ὅτι δύναται ἡ τέχνη ν' ἀναπαράσῃ τελειότε-
ρον τὴν φύσιν, ἀφαιρούσα ἀπ' αὐτῆς τὸ αἰσχρὸν καὶ

προσθέτουσα τὸ ἰδεῶδες, τὰ certa idea τοῦ Ραφαήλ, πάλιν ὁ τοῦτο κατορθώσας καλλιτέχνης εἶνε χρεώστης εἰς τὴν φύσιν, διότι ὑπ' αὐτῆς ἐδιδάχθη καὶ ὑπ' αὐτῆς ἐπλάσθη τοιοῦτος, ὅθεν εἰς μένον αὐτὴν ἀνήκει ἅπασα ἡ τιμὴ.

Τὸ συμβούλιον τῆς ἐταιρίας ἀνέθεσε προσέτι τῷ κ. Λύττν νὰ γράψῃ καὶ τὰς εἰκόνας τοῦ βασιλέως Γεωργίου καὶ τῆς βασιλίσσης Ὀλγας, ὅπως τεθῶσι καὶ αὐταὶ ἐν τῇ αὐτῇ μετὰ τῶν ἄλλων αἰθούσῃ. Οὕτω θὰ ἔχωμεν ἐν Ἑλλάδι τέσσαρας καλὰς προσωπογραφίας, καὶ λίιστα ὑποδείγματα εἰς τοὺς νέους ζωγράφους, τοὺς ἐπιδιδάσκοντας τὴν ἐπίδοσιν των εἰς τὴν ἀληθῆ τέχνην.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΑΥΡΟΓΙΑΝΝΗΣ

ἈΝΑ ΤΟ ἈΣΤΥ

Ἀτελειώτος καὶ ἀνυπόφορος καταντᾷ ἐπὶ τέλους αὐτὸς ὁ χειμὼν! Μετὰ τὰς ὀλίγας ἡμέρας τῆς ἀνοιξίως καὶ τῆς ἐλπίδος, πάλιν νέφη, πάλιν ψυχρός, πάλιν βορρᾶς χιονοβόλος, πάλιν μελαγχολία καὶ νέκρωσις. Τὰ κύκλω βουνὰ ἐπιδεικνύουσι πάλιν χιονοσκεπεῖς κορυφὰς καὶ τὸ θέαμα, τὸ ἐγείρον τόσῃ αἰσθήματα κεκοιμημένα εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ποιητῶν, ὑπενθυμίζει τὰς παγετώδεις ἐκείνας καὶ ἀνιαρὰς ἡμέρας τοῦ χειμῶνος, τόσῳ πολλὰς γέτος, αἱ ὁποῖαι ὅσον βραχεῖαι εἶνε τόσον ἀτελεύτητοι φαίνονται. Καὶ τὸ κακὸν νὰ μὴ θέλῃ ἀκόμη νὰ τελειώσῃ, ἃ, διὰ τὸ κλίμα μας εἶνε πολὺ, πάρα πολὺ.

Νεαρὰ γερμανίς, παιδαγωγὸς τοῦ υἱοῦ τοῦ Διαδόχου, ἀπελπίς διὰ τὰ ἐμπόδια, τὰ ὅποια τῇ παρεμβάλλοντο εἰς τὴν μετὰ τοῦ ἐκλεκτοῦ τῆς καρδίας τῆς ἔνωσιν, ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ Παρθενῶνος καὶ ἐκρημνίσθη, κατασυντριβεῖσα καὶ ἐκπνεύσασα μετ' ὀλίγον. Τὸ τραγικὸν αὐτὸ τέλος μαθὼν καὶ ὁ ἐραστὴς, νεαρὸς δόκιμος ἀνθυπίατρος, ἠτοκτόνησε πυροβολήσας κατὰ τῆς καρδίας του.

Ἄλλ' ἂν ἐκ τοῦ τραγικοῦ ἐπιθυμῇτε νὰ μεταπέσωμεν εἰς τὸ κωμικόν, ἔχομεν νὰ σας διηγηθῶμεν τὴν ἱστορίαν μιᾶς μονομαχίας.

Εἰς τὸ ποιητικὸν Γαλάτσι δύο φοιτηταὶ μετέβησαν νὰ λύσωσι τὰς διαφορὰς των διὰ τῶν ὅπλων. Μάρτυρες παρίσταντο δύο συμφοιτηταὶ των καὶ εἷς διδάκτωρ τῆς ἱατρικῆς μετὰ τῇ χειρουργικῇ του ἐργαλεῖα, διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον. Ἀφ' οὗ, μετὰ μεγάλῃν συζήτησιν, ὥρισθη ἡ θέσις τῶν ἀντιπάλων, ἔπαιξαν κορῶνα ἡ γράμματα, διὰ νὰ ἴδουν ποῖος θὰ πυροβολήσῃ πρῶτος. Καὶ ἐκεῖνος τὸν ὅποιον ἠνύνησεν ἡ τύχη ἐπυροβόλησε πρῶτος καὶ ἄμα τῇ ἐκπυροσκαρότησει ὁ ἀντίπαλός του ἐξηπλώθη χαμαὶ λιποθύμος. Τότε ὁ παριστάμενος διδάκτωρ ἐξήγγχε τὰ ἐργαλεῖά του, ἕνα διαβήτην γεωμετρικόν, ἕνα γινώμονα καὶ ἐν ὑποδεκάμετρον καὶ ἔσπευσε νὰ ἐξετάσῃ τὸν λιποθύμον, ὁ ὅποιος ἐπανελθὼν εἰς τὰς αἰσθήσεις του καὶ βεβαιωθείς ὅτι δὲν ἦτο πληγωμένος ὑπεχρεώθη καὶ αὐτὸς νὰ πυροβολήσῃ κατὰ τοῦ

ἀντιπάλου. Ἡ βολὴ ἐρρίφθη ἄνευ ἀποτελέσματος, οὐχ ἦττον καὶ ὁ ἄλλος ἐλιποθύμησε καὶ ἡ σκηνὴ ἐπανελήφθη ὁμοία. Τότε οἱ μάρτυρες μετὰ τοῦ ἱατροῦ μόλις συνέχοντες τοὺς γέλωτας, ἠνάγκασαν τοὺς ἱππότες νὰ δώσωσι τὰς χεῖρας καὶ νὰ καταβῶσι τὰ ἔξοδα τοῦ ἐπακολουθήσαντος δειπνοῦ, εἰς ἀμοιβὴν τοῦ ἱατροῦ, ὁ ὁποῖος ἔσωσεν αὐτοὺς ἐκ τῆς λιποθυμίας.

Εἶνε περιττὸν νὰ σημειώσωμεν ὅτι ἐν ἀγνοίᾳ τῶν μονομαχίων τὰ πυρὰ ἦσαν ἄσφαира.

Ὁ Παῦλος Βουρζέ, ἐξακολουθεῖ νὰ μὴ δέχεται κανένα, ἀπολύτως κανένα. Καὶ ἡ ἐπιμονὴ αὐτῇ ἔγεινε τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας καὶ πολλοὶ οἱ ὅποιοι δὲν ἐγνώριζαν τὸν Βουρζέ, τὸν ἔμαθαν ἀπὸ τὴν πρὸς τοὺς ρεπόρτερ διαγωγὴν του. Μόνον μία εὐφυὴς κυρία, κατὰ τὸ Ἄστυ, κατώρθωσε νάτον ἶδῃ καὶ νὰ μείνῃ μετ' αὐτοῦ ὀλίγη-ρον ἀπόγευμα.

— Μὰ ποῦ, πῶς; τὴν ἠρώτησαν ἐκπληκτοὶ οἱ πρὸς οὗς διηγεῖτο τὴν εὐτυχίαν τῆς.

— Χθές, εἰς τὸ σπίτι μου... ἐδιδάξα τὴν Κοσμοπόλιν, ἀπήντησεν ἡ κυρία.

Ἐξώθεν ὑποδηματοποιεῖο καιομένου, ἐν μέσῳ τῶν ματαίων προσπαθειῶν τῶν πυροσβεστῶν νὰ το κατασβέσουν, ὁ ἀστυνόμος βλέπει ἄνθρωπον ὀλοφυρόμενον.

— Ποῖς εἶσαι σὺ βρὲ ποῦ κλαῖς ἔτσι; τὸν ἐρωτᾷ.

— Ἀχ κύρ ἀστυνόμε μου, ἔσθυσα, πάω! Ἐκαμην ὁ Θεὸς ποῦ ἔχω καὶ κάμποσο πρᾶγμα ἀκόμα στὸ τελωνεῖο. Εἰ δὲ μὴ τί θὰ γίνουμουν τώρα, ποῦ δὲν μποροῦμε νὰ σώσουμε τίποτε.

— Εἶσαι ὁ νοικοκύρης;

— Ὁ νοικοκύρης, ποῦ καλλίτερον νὰ μὴν ἦμουν!

Καὶ σπογγίζων τοὺς ὀφθαλμοὺς πλησιάζει, μήπως μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του δυνηθῇ νὰ σώσῃ τίποτε ἀπὸ τὸ πυρπολούμενον πρᾶγμα. Ἀλλὰ δὲν γερμίζει τὸ μάτι τοῦ κυρίου Ἀστυνόμου ὁ νοικοκύρης αὐτὸς καὶ τον σταματᾷ καὶ του κάμνει ἔρουναν. Ὑπὸ τὴν ὀσφύν του εὗρεθῇ τότε ὀλόκληρος ὀπλοθήκη καὶ ὑπὸ τὰ πλαστά του ἐκείνα δάκρυα διάσπρος καὶ πονηρότατος λωποδύτης.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

Α') Ἀνάγλυφον μετὰ Θορκικῶν ὀνομάτων.

Πρὸ τινων ἐτῶν μετεκομίσθη ἐκ Νευροκόπου εἰς Σέρρας καὶ φυλάσσεται νῦν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Κ. Καπέτη, ὑποπροξένου τῆς Ἀγγλίας, ἀνάγλυφον περιεργότατον λόγῳ καὶ τῆς παραστάσεως καὶ τῆς ἐπιγραφῆς καὶ ὅμοιον πρὸς ὅσα Θορκικὰ μνημεῖα ἐξεδωκαν πρὸ πολλοῦ χρόνου ὁ Dumont καὶ ἄλλοι.

Ἐν τῷ βαθεῖ πλασιφῇ τῆς ἐκ μαρμάρου ὀγκώδους παραλληλεπίπεδου πλακός, ὅπερ κατὰ τὰς τέσσαρας πλευρὰς περιθέουσιν ἱκανῶς ἐξανέχουσαι ὦαι, φέρεται ἡ ἐξῆς σκηνή: ἐν τῷ μέσῳ ἐπὶ θρόνου κάθηται ὁ πατριάρχης Πλουτῶν οὗ τὴν κε-